

MILJØMINISTERIET

København, den 1. februar 1974.

I skrivelse af 11. januar 1974 (finansudvalget bil. 14.01.) har finansudvalget anmodet boligministeren om at besvare en række spørgsmål i forbindelse med gennemgangen af forslag til finanslov for finansåret 1974-75.

I denne anledning skal man indledningsvis oplyse, at de under boligministeriet hørende sager vedrørende fysisk planlægning er overført til miljøministeriet i forbindelse med ministeriet for forureningsbekæmpelses omdannelse til miljøministerium i oktober 1973, hvorfor besvarelsen af spørgsmål 1, 2 og 7 afgives af miljøministeren.

Ad spørgsmål 1: § 14.1.01. Departementet.

Idet henvises til anmærkningerne side 496 f. n. udbedes en begrundelse for forslaget om forlængelse af de 25 stillinger fra udgangen af 1973-74 til udgangen af 1976-77.

Svar:

Stillingerne, der søges forlænget til udgangen af finansåret 1976-77, er begrundet i arbejdet med erstatningssager i forbindelse med lov om by- og landzoner samt med behandling af ansøgninger om dispensation i henhold til frigørelsesafgiftslovens § 19 A.

Antallet af erstatningssager i medfør af zonelovens § 12 blev større end forventet. Da fristen udløb med udgangen af juni 1970, var der rejst ca. 26.000 krav; en del krav er imidlertid senere bortfaldet, og der resterer nu knap 21.000.

De i henhold til lovens § 14 nedsatte 14 taksationskommissioner — én for hvert amt — har været blokeret på spørgsmålet om honorar til formændene og sekretærene. Men alle kommissioner har nu påbegyndt deres virksomhed. De første kendelser er nu afsagt, og det påregnes, at tempoet i afslutningen af sagerne vil stige, efterhånden som kommissionerne erhverver en vis sagsbehandlingserfaring. Det må påregnes, at behandlingen af de resterende ca. 21.000 erstatningskrav tidligst vil kunne være afsluttet med udgangen af finansåret 1976-77, og dette kun under forudsætning af at de omhandlede midlertidige stillinger forlænges.

Byplannævnet blev efter ændring af loven om frigørelsesafgift ved ændringslov af 12. juni 1970 indsat som dispenserende myndighed fra pligten til at betale frigørelsesafgift.

Dispensationsbestemmelsen må ses som en adgang til i en overgangsperiode at afhjælpe de uheldigste virkninger af lokale efterslæb i kommunernes planlægning i sådanne områder, hvor kommunerne ikke gennem deres detailplanlægning har nået at etablere byzoner før lovens ikrafttræden.

Siden dispensationsadgangen har ministeriet, der varetager sekretariatsforretningerne i forbindelse med sagernes forelæggelse for nævnet, modtaget mellem 150 og 200 dispensationsansøgninger pr. år. Der har endnu ikke vist sig nogen nedgang i antallet af ansøgninger.